

An Analysis of the Efficient Indexes in the Sport Performative Discourse

Vol. 16, No. 6, Tome 90
pp. 241-261
January & February
2026

Sara Seraj^{*1} & Mehdi Sabzevari²

Abstract

Sport has its own discourse which bears discursive features as sport spreads through body and language.. In sport discourse, we can see cultural indexes which have clear impact on sport discourse. Sport is like a medium for culture. When we learn sport knowledge we learn implicitly cultural patterns of the society in which that sport is popular. The cultural indexes are reflected in sport discourse in form of situation, social behaviors, customs, norms and values of the community. Performative discourses have three main key elements of act, value and change which are also present in sport discourse. In this paper, we intend to explain we could not remove all the cultural indexes of sport educational discourse just due to their differences with our cultural patterns and how they are efficient in improving discourse of sport. The methodology involves qualitative research through interviews with 15 randomly selected female fitness coaches. The findings confirm that cultural indicators such as verbal communication, social norms, values, location of sports clubs, diet, and sportswear deeply influence the effectiveness of sports discourse. Results show all indexes are involved effectively in the educational discourse of sport.

Keywords: sport discourse, cultural indexes, performative discourse, performance, value, change

Received: 8 March 2024
Received in revised form: 13 May 2024
Accepted: 24 May 2024

¹ Corresponding author, Assistant professor of Sport Management , Payame Noor University, Tehran, Iran , ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8436-4271>, Email: Dr.sara.seraj@pnu.ac.ir

² Assistant professor of linguistics, Department of linguistics, and foreign languages, Payame Noor University (PNU), Tehran, Iran, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7471-7931>

1. Introduction

Culture is a complex of teachings which we begin to learn from childhood through family and later from society and by education in school. Culture is both collective and individual based. We apply what we have learnt as culture in our life as it becomes habits even without conscious knowledge that we are applying our culture. Erickson suggests several cultural elements and indexes out of which some are relevant to the current research and sport educational discourse. Those cultural indexes are as language, norms, values, ideologies, social positions and functions based on which sport educational discourse will be analyzed in relation to sport coaches as part of this discourse. Unlike casual or neutral communication, performative discourse is inherently purposeful, structured around the core elements of action, value, and change. These discourses do not merely describe reality—they enact it. In the case of sports, discourse becomes a medium through which athletes and coaches co-construct experiences of growth, discipline, and identity. In this paper, we intend to explain we could not remove all the cultural indexes of sport educational discourse just due to their differences with our cultural patterns and how they are efficient in improving discourse of sport. The research situates itself at the intersection of applied linguistics, sports science, and cultural studies, offering a holistic perspective on how culture and discourse intertwine in the pursuit of athletic development.

Research Questions: Main question of this research is if key elements of performative discourse is also implicitly involved in sport discourse. The second question is what values and efficient cultural indexes could be found in sport discourse.

2. Literature Review

Previous studies in sports discourse and cultural linguistics have explored the complex relationship between language, identity, and social behavior in athletic contexts. Among Iranian scholars, Asadi et al. (2022) emphasized that

sports discourse unconsciously shapes communicative behaviors of athletes and staff, thereby affecting news writing and media portrayal. Taleghani et al. (2022) focused on the dominant discourse in women's sports in Iran and its sociopolitical drivers. Rabiei et al. (2023) explored school-based sports discourse, drawing from Foucauldian discourse theory to argue that discourse shapes identity and cultural engagement. Ahmadi Kalate (2016) analyzed narrative structures in sports journalism and the performative versus non-performative nature of sports narratives. Arabnarmi (2018) discussed the role of TV discourse in shaping sports development through a discourse-theoretical lens. Despite these contributions, few studies have integrated both cultural and performative frameworks within a single analytical model applied specifically to sports education. This research is among the first in Iran to systematically assess cultural indexes as they function within the performative sports discourse of fitness and bodybuilding instruction.

3. Methodology

This research is designed as an interdisciplinary, qualitative, and exploratory study rooted in discourse analysis, sport sciences, and cultural studies. The researchers adopted a fieldwork-based methodology using semi-structured interviews and Delphi method techniques. A total of 15 female fitness and bodybuilding coaches aged between 30 to 45 were selected through purposive sampling. All participants had substantial experience conducting both in-person and online training sessions. Data collection involved oral interviews, guided by a researcher-developed questionnaire aimed at extracting insights about the influence of cultural indexes on sports educational discourse. After 13 interviews, theoretical saturation was reached, and two more interviews were conducted for validation. The Delphi method was employed in three rounds to refine and verify the importance and relevance of the cultural indexes. Experts were asked to rank and assess the significance of proposed indexes across three stages. At each stage, the average scores and comments were analyzed, and indexes with low impact scores were eliminated. The final

round confirmed convergence of expert opinions and established a validated framework of key cultural factors. The data was analyzed thematically using a coding framework derived from the three pillars of performative discourse: action, value, and change.

4. Results

The study identified nine key cultural indexes that influence performative sports discourse: verbal communication, social norms, cultural values, ethnicity/nationality, sports club location, sports equipment, sports attire, nutrition plans, and role model representation. Results indicate that verbal communication and nutrition were universally acknowledged by all 15 participants (100%) as essential components of effective discourse. Coaches emphasized the need for motivational and culturally-sensitive language that adapts to the context of the learners. Social norms and values were highlighted by 80% and 66% of participants, respectively. Coaches reported adjusting their teaching approaches based on the gender, age, and religious beliefs of their trainees. For example, modifications to training plans during Ramadan or when dealing with conservative dress expectations demonstrated cultural flexibility. Ethnic and national backgrounds were noted by 73% of the participants as significant in determining communication preferences and group dynamics. Similarly, the economic and geographical context of the training venue impacted coaches' decisions regarding equipment and dietary plans. Sportswear was seen not only as functional attire but also as part of body language and motivational aesthetics, with 86% of coaches affirming its role. While all respondents agreed on the importance of nutrition plans, only 53% saw significant benefit in referencing elite athletes as role models, citing cultural disconnects. The findings reinforce the idea that performative sports discourse is shaped by context, culture, and the interactional dynamics between coach and athlete. Rather than relying on a one-size-fits-all model, effective discourse is adaptable, inclusive, and informed by socio-cultural realities.

دوماهنامه بین‌المللی

د ۱۶، ش ۶ (پیاپی ۹۰)، بهمن و اسفند ۱۴۰۴، صص ۲۴۱-۲۶۱

مقاله پژوهشی

https://lrr.modares.ac.ir/article_7194.html

تحلیل شاخص‌های مؤثر در گفتمان کنش‌محور ورزشی

سارا سراج^{۱*}، مهدی سبزواری^۲

۱. استادیار علوم ورزشی، عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

۲. استادیار زبان‌شناسی، عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۳/۴

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۱۲/۱۸

چکیده

در حوزه تحلیل و بررسی گفتمان‌های مختلف، گفتمان کنش‌محور ورزشی گفتمانی متمایز است که محل تحقیق و پژوهش محققان زبان‌شناسی و علوم ورزشی بوده است. اینکه چه عناصر و شاخص‌هایی در این نوع گفتمان مستتر و مؤثر هستند و آیا این گفتمان واژگان کلیدی نظام روایی مبتنی بر کنش یعنی کنش، ارزش، تغییر را دربرمی‌گیرد محل پژوهش است. براین اساس روایت‌های کنش‌محور غالباً برنامه‌محور و هدفمند عمل می‌کنند و کنش‌گران با آگاهی نسبت به ارزش‌های آن گفتمان در جهت تصاحب آن‌ها حرکت می‌کنند. گفتمان ورزشی نیز مانند هر گفتمان دیگری دارای ارزش‌ها، کنش‌گران ورزشی و رسانه‌ای است. پرسش اصلی پژوهش حاضر عبارت است از اینکه آیا عنصر کلیدی گفتمان کنش‌محور در گفتمان ورزشی نیز مستتر است؟ و اینکه ارزش‌ها و شاخص‌های مؤثر فرهنگی در گفتمان ورزشی کدامند؟ روش گردآوری اطلاعات در تحقیق حاضر به صورت میدانی بود که توسط محققان انجام شد و به صورت شفاهی و براساس پرسش‌نامه محقق‌ساخته از پانزده مربی ورزشی در حوزه ورزش آمادگی جسمانی مصاحبه انجام شد و در ۱۳ مصاحبه به طور تقریبی اشباع نظری شکل گرفت و جهت اطمینان دو مصاحبه دیگر نیز انجام گرفت و در نهایت با تعداد ۱۵ مصاحبه در تحقیق حاضر تجزیه و تحلیل روی نتایج صورت پذیرفت. یافته‌ها حاکی از آن است که گفتمان ورزشی واجد ویژگی‌های یک گفتمان کنش‌محور است. از یافته‌های مهم دیگر این پژوهش این است که لازمه تحقق یک گفتمان ورزشی آگاهی و برجسته‌سازی شاخص‌های مختلف این گفتمان است.

واژه‌های کلیدی: گفتمان ورزشی، شاخص‌های فرهنگی، گفتمان کنش‌محور، کنش، ارزش، تغییر.

۱. مقدمه

گفتمان‌های تخصصی دارای شاخص‌ها و ارزش‌های نوعاً فرهنگی و متمایز هستند. ورزش گفتمانی کنش‌محور است که در آن کنش‌گر ورزشی با برنامه‌ریزی و جهت از گذر از وضعیت نقصان به رسیدن به وضعیت مطلوب وارد این گفتمان می‌شود؛ گفتمانی که با گفتمان فرهنگی عجین است. فرهنگ مجموعه آموزه‌هایی است که از دوران کودکی آن‌ها را فرا گرفته‌ایم در ناخودآگاه ما جای دارد و هرکس آن را بسته شرایط و جامعه‌ای که در آن رشد و نمو می‌یابد به شیوه خاص خود آن را کسب و تجربه می‌کند. به باور شعیری (2016, p.19) گفتمان کنش‌محور از اولین نظام‌های گفتمانی است که در شناسایی و بسط آن تحلیلگران زیادی دخالت داشتند ... هسته مرکزی روایت را کنشی تشکیل می‌دهد که خود در خدمت تغییر وضعیت کنش‌گران و همچنین معناست. البته کنش جهت رسیدن به هدف خود یعنی تغییر معنا باید بتواند نظام مبادله ارزش را ایجاد کند؛ یعنی کنش به دنبال کسب ارزش یا قرار دادن آن در چرخه صحیح تعامل است. پس سه واژه کلیدی برای درک هر چه بهتر نظام روایی مبتنی بر کنش وجود دارد: کنش، ارزش، تغییر.

در گفتمان کنش‌محور ورزشی شاهد فرایند کنشی با رویکرد ارزشی هستیم:

پژوهش بینارشته‌ای حاضر میان تحلیل گفتمان کنش‌محور ورزشی و مطالعات فرهنگی است. مبنای نظری پژوهش حاضر نظام گفتمانی کنشی است. نمونه‌ها در این پژوهش به صورت تصادفی انتخاب شده‌اند و متغیر سن مربیان در این پژوهش لحاظ نمی‌شود. تحقیق حاضر به صورت کیفی اجرا شد و از نوع اکتشافی است و برای انجام و پیشبرد آن از روش دلفی استفاده شد. یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که گفتمان ورزشی واجد ویژگی‌های یک گفتمان کنش‌محور و قابل تحلیل براساس شاخص‌های این نوع نظام گفتمانی است. از یافته‌های مهم دیگر این پژوهش این است که لازمه تحقق یک گفتمان ورزشی آگاهی و برجسته‌سازی شاخص‌های مختلف این گفتمان است.

۲. پیشینه پژوهش

به باور اسدی و دیگران (۲۰۲۲) گفتمان ورزشی به صورت ناخودآگاه شیوه‌های گفتاری و نوشتاری دست‌اندرکاران ورزشی را تعیین می‌کند و در واقع بر ناخودآگاه این افراد تأثیر می‌گذارد و آن‌ها را در خود احاطه می‌کند، به همین دلیل است که شیوه‌های صحبت کردن این افراد هم توسط گفتمان ورزشی که بر آن‌ها حاکم است تعیین می‌شود و این گفتمان‌ها بر شیوه نوشتن خبر نیز تأثیر می‌گذارند. در پژوهش طالقانی و دیگران (۲۰۲۲، p.4) سعی بر آن است تا با بهره‌گیری از رویکرد نظریه گفتمان شناخت گفتمان غالب بر ورزش بانوان و اینکه چه کسانی و چه پدیده‌هایی بر این گفتمان بیشترین نقش را دارند صورت گیرد. در پژوهش ربیعی و دیگران (۲۰۲۳، p.112) که در مورد گفتمان ورزش در مدارس ایران است به نقل از فوکو آمده است که گفتمان نه تنها دانش گوینده از جهان را منعکس می‌کند بلکه هویت فرد را در محیط فرهنگی خود نیز تقویت می‌کند ... بدون شک تجزیه و تحلیل گفتمان روشی در نظر گرفته می‌شود که بینشی از ساختار دانش و درک گوینده از جهان ارائه می‌دهد (فوکو، ۱۹۷۲). احمدی کلاته (۲۰۱۶) در مقاله خود به بررسی کارکرد نظام کنشی و غیرکنشی در گفتمان‌های ورزشی می‌پردازد. عرب نرمی (۲۰۱۸) در پژوهش خود به نظریه گفتمان در ورزش پرداخته است. فردوسی و دیگران (۲۰۲۲) در مقاله خود مشخصاً به تحلیل گفتمان ورزشی روی آورده‌اند.

مطالعه شاخص‌های فرهنگی و گفتمان ورزشی در ایران برای نخستین بار در پژوهش حاضر صورت گرفته است و امید است شروعی باشد برای انجام پژوهش‌های بین‌رشته‌ای بیشتر در حوزه علوم ورزشی و مطالعات گفتمانی.

۳. چارچوب نظری

اریکسون (بانکس و دیگران، ۲۰۱۰) می‌نویسد: گستره و توزیع فرهنگ به نحوی است که فرهنگ شخصی، خانوادگی، جمعی، نهادی، اجتماعی و جهانی است. به باور وی ساختارهای فرهنگی، شرایط پیش‌فرضی برای اعمال روزمره انسانند. در سطح فردی و گروهی برخی از جنبه‌های فرهنگی دچار دگرگونی می‌شوند و برخی دیگر در تمام طول عمر یک فرد و حتی از نسلی به نسل دیگر بدون تغییر و ثابت باقی می‌مانند.

به‌طور کلی با مطالعه منابع مختلف، محققان گستره فرهنگ و جامعه‌شناسی، شاخص‌ها و عناصر

فرهنگی را چنین برمی شمردند:

۱. زبان، ۲. هنجارها، ۳. ارزش ها، ۴. اعتقادات و ایدئولوژی ها، ۵. مجموعه های اجتماعی، ۶. موقعیت های اجتماعی و نقش ها، ۷. یکپارچگی فرهنگی، ۸. آثار هنری.

از میان این شاخص ها در پژوهش حاضر به شاخص های مرتبط تر با گفتمان کنش محور ورزشی پرداخته می شود که عبارت اند از ۱. زبان، ۲. هنجارها، ۳. ارزش ها، ۴. اعتقادات و ایدئولوژی ها و ۵. موقعیت های اجتماعی و نقش ها

هر کدام از شاخص های فوق را می توان در گفتمان ورزشی و در ارتباط با مربیان ورزشی به عنوان کنش پذیران این گفتمان سنجید.

به طور عام، اصطلاح فرهنگ تداعی گر مجموعه ای متشکل از دانش، گرایش ها و ارزش هایی است که به یک جامعه آگاهی می بخشند یا خصوصیات یک فرد را تعیین می کنند. در این مفهوم، فرهنگ محصول پیشرفت های انسانی است و مستقیماً با قدرت بشر برای تغییر و تحول مرتبط است. هنرها به فرهنگها تعلق دارند همانطور که محصولات فکری به طور عام یا هر چیزی که توسط نوع بشر تولید می شود متعلق به فرهنگ هستند. مفهوم فرهنگ می تواند پوشش دهنده یک جهان معنایی باشد که قابل تعمیم به جامعه نشانه معنایی است. پروژه نشانه شناسی فرهنگ (برای مثال، اندیشه های یوری لوتمان^۲) در ارتباط با جهان معنا و ترکیبات آن یعنی زبان طبیعی و جهان طبیعی است. این پروژه جهان معنا را همانند موضوعی نشانه معنایی در نظر می گیرد که هدف آن ایجاد متاسمیوتیکی است که فرهنگ نامیده می شود. چنین تلاشی بسیار مهم است چون مجموعه ای از ارزش ها، ایدئولوژی ها و کنش های اجتماعی معنادار را در نظر می گیرد (شعیری و همکاران، ۲۰۲۳).

در اینجا مختصری به مقوله فرهنگ و تعریف آن پرداخته می شود. مفهومی که همواره مورد توجه عام و خاص بوده است و تعریف کاملاً واحدی از آن وجود ندارد. در فصل دوم از کتاب بانکس و دیگران (۲۰۱۰)، اریکسون به ارائه پیشینه مطالعاتی فرهنگ می پردازد. به گفته وی، یک بررسی صورت گرفته از پیشینه تحقیقی در زمینه علوم اجتماعی در اواسط قرن بیستم، نشان داد برای چیزی که تحت عنوان فرهنگ شناخته می شود ۲۵۰ تعریف و کاربرد ارائه شده است. تایلر تعریف مبسوطی از فرهنگ ارائه کرده است که نشانگر عدم وجود دیدگاهی متفق در این گستره است. وی می نویسد: فرهنگ یا تمدن ... مجموعه پیچیده ای است که شامل دانش، اعتقادات، هنر، اخلاقیات، قوانین، سنت ها و هرگونه توانایی و

عادت دیگری است که انسان به عنوان عضوی از جامعه آن را کسب می‌کند. عدم شفافیت در تعاریف فرهنگ تا به امروز ادامه دارد. به نظر پولاک تعریفی بنیادین از فرهنگ برای مقاصد ما اشاره دارد به الگوهایی در سازماندهی جریان زندگی روزمره ما. به سخنی دیگر، فرهنگ شامل الگوسازی اموری است که به واسطه انجام آن‌ها، انسان به لحاظ فردی و اجتماعی موجودیت و هویت انسانی می‌یابد. این امور در اعمال روزمره ما، در تعابیر ما از این اعمال و در اعتقاداتی که زیربنای تعابیر ما از معنای این اعمال است، بروز می‌یابند (بانکس و همکاران، ۲۰۱۰). افرادی که پیشینه فرهنگی مشترکی دارند، دارای انواع و اقسام دانش فرهنگی‌اند که بخشی از آن در زبان نمود می‌یابد و اقسام آن شامل ایدئولوژی و ارزش‌های اجتماعی، اعتقادات مذهبی، دانش فنی، علائق هنری و زیبایی‌شناختی، فعالیت‌های ورزشی، نوع لباس و پوشش فردی، سلائی موسیقایی افراد جامعه و ادبیات و غیره است. درواقع گرایش‌های فرد و جامعه در این موارد نشانگر عناصر فرهنگی نهاده شده در آن فرد و جامعه و نشانه و مظهر هویت گروه و جامعه است. هویتی که بر پایه قومیت، ملیت، مذهب، جنسیت و ارزش‌های اجتماعی استوار است. محدودیت فرهنگی به معنای وجود نوعی از تفاوت‌های فرهنگی است. پناهی (۱۹۹۷) با استناد به گی روشه بیان می‌کند که اشتراک در فرهنگ و اجزا و عناصر فرهنگی عامل اصلی مرزبندی بین گروه‌ها و مجموعه‌های مختلف انسانی و مشخص‌کننده روابط درون‌گروهی و برون‌گروهی آن‌هاست.

حال مختصری به تعریف گفتمان می‌پردازیم. گفتمان عبارت است از کاربرد زبان یا گفت‌وگو به‌طور عام، پرداختن با جزئیات به یک موضوع به‌طور شفاهی یا ایراد سخنرانی. به نظر هلیدی اصطلاح گفتمان تداعی‌گر واحدی از زبان است که بزرگ‌تر از یک جمله است و عمیقاً در بافتی خاص ریشه دارد. تحت این عنوان، انواع مختلفی از گفتمان وجود دارد مانند گفتمان دانشگاهی، گفتمان حقوقی، گفتمان رسانه‌ای و غیره. هر نوع گفتمان دارای ویژگی‌های زبان‌شناختی مختص خود است. این برداشت از این اصطلاح به‌طور عام در تحلیل گفتمان مورد قبول است (شعیری و همکاران، ۲۰۲۳).

اگرچه می‌توان معنای واژه گفتمان را از طریق مقوله‌هایی مانند زبان/گفتار، نظام/فرایند، توانش/کنش بهتر درک کرد، چرا که گفتمان فرایندی است که موجب تولید گفتار از طریق کنش می‌گردد اما نباید فراموش کرد که گفتمان زمانی تحقق می‌یابد که چهار ویژگی مهم داشته باشیم:

۱- جهت^۵

۲- زاویه دید^۶

۳- موضع گیری^۷

۴- روی آورد یا هدفمندی^۸

جهت‌مندی مسیر حرکت گفتمان را مشخص می‌کند: گفتمان می‌تواند در مسیر کمی، کیفی، تقلیلی، افزایشی، تنشی و غیره حرکت کند. موضع‌گیری مبدأ شکل‌گیری گفتمان را تعیین می‌کند: به عنوان مثال گفتمان از موضع اول شخص مفرد و یا سوم شخص مفرد شکل می‌گیرد. زاویه دید سبب می‌شود تا از میان ممکن‌های موجود یک ممکن انتخاب و برجسته شود و بالأخره روی آورد باعث می‌شود تا کنش‌گر گفتمانی به سمت ابژه مشخصی متمایل شود که تضمین‌کننده نظام ارزشی گفتمان از طریق انتقال آگاهی ابژه مورد نظر به کنش‌گر است. این دیدگاه درمورد گفتمان سبب تمایز ما از دیدگاه فوکویی و فرکلافی می‌شود. در واقع ما گفتمان را فرایندی می‌دانیم که نتیجه کنش گفته‌پردازی^۹ است و از طریق زنجیره دالی و مدلولی ایجاد می‌شود. همین کنش است که سبب می‌گردد تا انرژی‌های متفاوتی به فضای گفتمانی تزریق شود تا گفتمان محل چالش، جابه‌جایی، بازپردازی، تغییر و تحول زبان از شرایط رایج و عمومی به شرایط خاص و منحصر به فرد باشد. در نتیجه، وضعیت‌های ایجابی و منجمد به وضعیت‌های پویا و سیال استحاله می‌یابند (همان).

۴. روش پژوهش

پژوهش حاضر بینارشته‌ای به صورت کمی و کیفی اجرا شد و از جمله تحقیقات اکتشافی است که در آن از روش دلفی استفاده شد. روش گردآوری اطلاعات در تحقیق حاضر به صورت میدانی بود که به صورت شفاهی توسط محققان انجام شد و جهت گردآوری داده‌های مدنظر از پرسش‌نامه محقق ساخته با سؤالات نیمه ساختاریافته براساس اهداف پژوهش استفاده شده است. به این منظور از جلسات آموزش ورزش و پرسش‌های شفاهی مرتبط با شاخص‌های فرهنگی از مربیان با تجارب مشابه در برگزاری کلاس‌های ورزشی حضوری و مجازی استفاده شد و در ۱۳ مصاحبه به‌طور تقریبی اشباع نظری شکل گرفت و جهت اطمینان دو مصاحبه دیگر نیز انجام گرفت و در نهایت با تعداد ۱۵ مصاحبه در تحقیق حاضر تجزیه تحلیل روی نتایج صورت پذیرفت. به‌منظور مشخص کردن تأثیر عوامل مستخرج از پرسش‌نامه محقق ساخته‌ای که براساس کاردلفی طراحی شد مراحل به شرح ذیل انجام شد.

۱- تعیین هدف پژوهش، ادبیات موضوع پژوهش و بررسی ادبیات نظری مرتبط با موضوع

- ۲- انتخاب تعدادی از متخصصان و مربیان آمادگی جسمانی (۱۵ نفر)
 - ۳- آماده‌سازی پرسش‌نامه دلفی و ارسال برای گروه متخصصان
 - ۴- از متخصصان خواسته شد براساس اهمیت شاخص‌ها به آن‌ها امتیاز دهند.
 - ۵- جمع‌آوری دیدگاه‌های متخصصان به صورت مکتوب بر روی فرم‌های از پیش طراحی شده
 - ۶- محاسبه میانگین نظرات متخصصان و نمراتی که به شاخص‌ها و اهمیت آن‌ها داده‌اند.
 - ۷- حذف شاخص‌هایی که کم‌ترین اهمیت را داشتند و نمرات کمی گرفتند.
 - ۸- آماده‌سازی فرم دوم و ارسال آن برای متخصصان (نظرات متخصصان دیگر نیز ارسال شد)
 - ۹- جمع‌آوری پرسش‌نامه‌ها و محاسبه میانگین نظرات متخصصان برای بار سوم این فرایند تکرار شد و به دلیل عدم تغییر در شاخص‌ها فرایندها پس از سه مرحله متوقف شد.
- پس از تعیین شاخص‌های فرهنگی مؤثر بر ورزش و منتج از ورزش بازشناسایی و تأثیر آن‌ها در روند آموزش تأیید و تحلیل و توصیف لازم صورت می‌پذیرد. روایی محتوای پرسش‌نامه حاضر توسط استادان و متخصصان در این حوزه مورد تأیید قرار گرفته است در ادامه با تحلیل کیفی آمار کلی یافته‌ها بر مبنای شاخص‌های فرهنگی مؤثر در گفتمان ورزشی نتایج پژوهش حاضر به دست آمد که به پژوهش‌های مرتبط دیگر قابل تعمیم است.

۵. تحلیل شاخص‌های مؤثر در گفتمان کنش‌محور ورزشی

گفتمان کنش‌محور ورزشی با کنشگران مختص خود هدفمند است و به دنبال تغییر وضعیت کنشگران است. کنشگران ورزشکار به دنبال تحول و تغییرات بدنی و روحیه‌ای از سوی کنش‌گزار یا کنشگران مربی است. در این میان شاخص‌های فرهنگی در مسیر این تحول و شدن اثرگذارند و روند رسیدن به هدف را که همان رشد جسمانی و روحی است تسریع و یا تعدیل و گاهی کند می‌کنند. در ارتباط با فرهنگ و شاخص‌های آن یک گفتمان کنش‌محور ورزشی می‌تواند به‌طور خاص شامل موارد زیر باشد:

- ۱- مکالمه‌های بین مربی و ورزشکار
- ۲- ملیت و ویژگی‌های ملی مربیان و ورزشکاران
- ۳- معرفی اسامی اشیاء و اقلام ورزشی و آناتومی بدن

۴- معرفی ویژگی های باشگاه های مختلف

۵- معرفی غذاها و فرهنگ تغذیه

۶- معرفی چهره های شاخص ورزشی

۷- معرفی کلامی و پوششی پوشاک ورزشی

در بسیاری از موارد فوق، اطلاعاتی به ورزشکار داده می شود که اطلاعات دایره المعارفی و شناختی است.

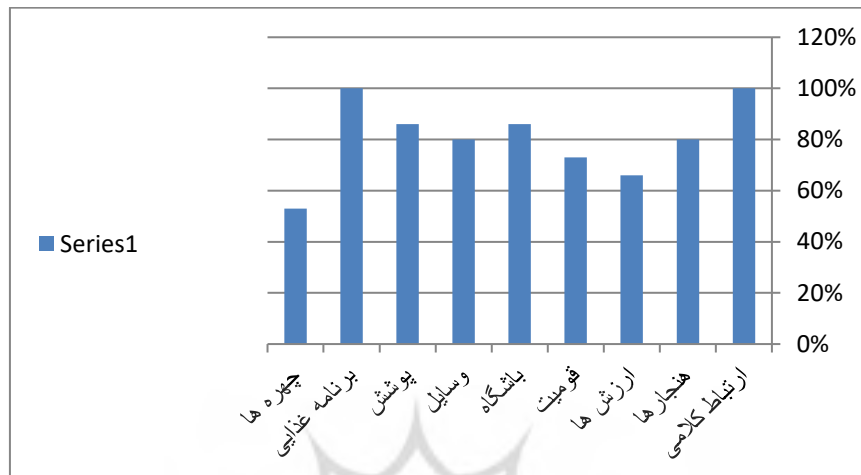
پس از پرسش های شفاهی از مربیانی که به طور تصادفی انتخاب شدند و در دسترس محققان بودند نتایج آماری زیر حاصل شد که در کل نشانگر مؤثر بودن شاخص های فرهنگی در روند گفتمان آموزشی ورزشی است. در واقع مربیان آموزش حضوری و مجازی فیتنس و بدن سازی به صورت آگاهانه یا ناخودآگاه شاخص های فرهنگی را در گفتمان آموزشی خود لحاظ می کنند.

در جدول زیر میزان مؤثر بودن و اعمال شاخص های فرهنگی مذکور در گفتمان ورزشی براساس پاسخ مربیان به صورت آماری مشخص شده است. مربیان در دسترس محققان مربیان زن بودند و طیف سنی آنها بین ۳۰ تا ۴۵ سال است.

جدول ۱: پاسخ مربیان به تأثیر داشتن یا عدم تأثیر شاخص های مرتبط فرهنگی

Table 1: The coaches' responses to the impact of the cultural indexes on the sport educational discourse

ارتباط کلامی	هنجارها	ارزش ها	ملیت و قومیت	موقعیت باشگاه های ورزشی	نوع وسایل ورزشی	پوشش ورزشی	برنامه غذایی	چهره های ورزشی
۱۵	۱۲	۱۰	۱۱	۱۳	۱۲	۱۳	۱۵	۸
۱۰۰٪	۸۰٪	۶۶٪	۷۳٪	۸۶٪	۸۰٪	۸۶٪	۱۰۰٪	۵۳٪

نمودار ۱: آمار شاخص‌های فرهنگی مؤثر در گفتمان کنش‌محور ورزشی

Diagram 1: Statistics of the efficient cultural indexes in the sport educational discourse

تمامی شاخص‌های فوق در کیفیت فرایند کنش گفتمان ورزشی اثرگذارند کنشی که به دنبال ارزش سلامتی و پرورش جسم و روح است و تغییر و تحولی که در این فرایند در کنش‌پذیر ورزشکار شاهد هستیم و قابل ارزیابی است.

تمامی مرییان حاضر در این پژوهش بر اهمیت نحوه ارتباط کلامی متناسب با دوره و ورزش‌آموزان تأکید داشتند. به‌طور مثال تعدادی اظهار داشتند میزان صمیمیت در گفتار و تشویق کلامی باعث ارتقای آموزش است و اثر کلام در نحوه انجام دادن تمرینات بسیار بارز است. این موضع نشان می‌دهد ارتباط زبانی و کلامی رکن اساسی گفتمان آموزشی است.

هشتاد درصد از پاسخ‌دهندگان بر این باورند که در نظر گرفتن هنجارهای اجتماعی و فرهنگی در پیشبرد گفتمان آموزشی ورزشی حائز اهمیت است. به‌طور مثال احترام به ورزش‌آموز و در نظر گرفتن سن و موقعیت آن‌ها و یا عدم صحبت درباره موضوعات غیرورزشی در کلاس در جهت حفظ هنجارهاست.

شصت و شش درصد از پاسخ‌دهندگان توجه به ارزش‌ها را در گفتمان ورزشی مؤثر می‌دانند. به‌طور مثال اگر خانم باحجاب در کلاس ورزشی آنلاین حضور یابد مربی واکنش منفی یا مثبت نشان نخواهد

داد یا اگر فرد در ماه رمضان روزه باشد مربی به احترام به این ارزش ها مقید است حتی اگر ارزش و اعتقاد مربی نباشد.

تفاوت ارزش ها با هنجارها در این است که ارزش ها برای ما دارای اهمیت فردی و اعتقادی هستند. ارزش ها حاصل تفکرات و اعتقادات دینی ما هستند در حالی که هنجارها خاستگاه و پایگاه اجتماعی دارند و مانند قواعدی اند که افراد جامعه آن ها را تعریف و وضع می کنند درواقع هر هنجاری لزوماً ارزش نیست. هنجارها به عنوان عناصر سازنده گفتمان های، نیز گوناگونند و تغییرپذیرند. هنجارها شامل آداب و رسوم حاکم بر جامعه، تابوها، آیین ها و مناسک و شیوه زندگی افراد جامعه است. در واقع شیوه زندگی مردم تا حد زیادی تحت تأثیر و کنترل هنجارهای حاکم بر اجتماع است و هنگامی که هنجارهای یک جامعه به واسطه برخورد با هنجارهای جامعه ای دیگر دستخوش دگرگونی می شود تضاد و تقابل فرهنگی رخ می دهد. جامعه ورزشی نیز دارای هنجارهای مختص به خود است، به طور مثال چه رفتارها و گفتارها و پوشش هایی در گفتمان آموزشی ورزشی هنجار است. پناهی (۲۰۱۰:۷۳) درباره ارزش ها و هنجارها می نویسد مشکل ترین وضعیت، عدم تفکیک نظام ارزشی از دیگر اجزای نظام فرهنگی، خاصه از هنجارها و نقش های اجتماعی است که مسائل بسیاری را ایجاد می کند. ...به نظر وی عدم توافق و یا تضاد روی ارزش های مهم اجتماعی شکاف مهمی در نظام فرهنگی و اجتماعی ایجاد می کند. بنابراین حتی در یک گفتمان آموزشی ورزشی با توجه به سرعت تغییرات و تعاملات فرهنگی و لزوم سازگاری با فرهنگ های مختلف، در مواردی خاص تفکیک ارزش ها از هنجارهای اجتماعی برای حفظ و ارتقای نظام فرهنگی و گفتمان ورزشی ضروری است.

هفتاد و سه درصد مربیان بر این باورند که قومیت و ملیت و فرهنگ ورزش آموز در فهم متقابل تأثیرگذار است و مربی با شناخت این تفاوت ها، تفاوت های فرهنگی را در نظر می گیرد و بیشتر پاسخ دهندگان اظهار داشتند سعی آن ها این است که در دوره آموزشی بدون سوگیری فرهنگی کلاس را برگزار کنند و از دانش فرهنگی مشترک بهره ببرند.

هشتاد و شش درصد بر این باورند محل و موقعیت باشگاه در نحوه آموزش و گفتمان آموزشی تأثیرگذار است. به طور مثال مربیان با توجه به قدرت اقتصادی منطقه ای که باشگاه در آن است و اینکه منطقه برخوردار یا محروم باشد برنامه غذایی را تعدیل می کنند.

هشتاد درصد از پاسخ دهندگان انتخاب وسایل ورزشی را مؤثر می دانند و شروع دوره و انتخاب وسایل بسته به توانایی بدنی و شرایط مالی افراد خواهد داشت و به تدریج و متناسب با دوره در گفتمان

آموزشی وسایل دیگری نیز به کار گرفته می‌شوند. هشتاد و شش درصد از مربیان نوع پوشش ورزشی و به روز را در گفتمان آموزشی مؤثر می‌دانند. به‌طور مثال تنوع پوششی و استفاده از رنگ‌های شاد و لباس‌های خوش‌فرم در جهت تقویت این گفتمان است. نوع پوشش را نیز می‌توان بخشی از زبان بدن در نظر گرفت. صد درصد مربیان وجود برنامه غذایی را بخش جدایی‌ناپذیر گفتمان ورزشی می‌دانند، هر چند در برنامه‌های غذایی تفاوت و تنوع دیده می‌شود. به‌طور مثال میزان استفاده از مکمل‌ها در نظرات متفاوت است.

از موارد مثبتی که می‌توان در برخورد دو فرهنگ به آن‌ها اشاره کرد فرهنگ غذا و تغذیه به‌طور عام و در گفتمان کنش‌محور ورزشی به‌طور خاص است، یعنی براساس برنامه غذایی هر جامعه دانش ما درباره فرهنگ آن ارتقا می‌یابد و معیارها و اولویت‌های تغذیه‌ای جامعه ورزشی نمایان می‌شود. حتی در گفتمان ورزشی به‌طور مثال، از برخی رژیم‌های غیرمتعارف و ناهنجار کشورهای دیگر و از این قبیل موارد صحبت می‌شود که با هنجارها و ارزش‌های ما همخوانی ندارد و مربی آگاه با بیان مضرات این نوع رژیم متناسب با آن جامعه ورزشکار را آگاه می‌سازد.

تنها ۵۳ درصد از پاسخ‌دهندگان الگوسازی و معرفی چهره‌های ورزشی را مؤثر می‌دانند. در غالب موارد هم اگر ورزشکاری معرفی می‌شود چهره‌ای جهانی است که ممکن است برای مخاطب ایرانی چندان شناخته شده نباشد.

بخش قابل توجهی از موارد و عناصر فرهنگی مطرح‌شده در گفتمان ورزشی برای آسان‌سازی هر چه بیشتر میزان انطباق ورزش‌آموزان با مربیان است؛ هدف این پژوهش برجسته‌سازی تفاوت فرهنگی در این گستره نیست، آنچه در اینجا حائز اهمیت است هم‌کنشی فرهنگی و فرهنگ‌سازی برای فردی است که قصد ورود به دنیای ورزش را دارد و درواقع جهتمندی هر چه بیشتر است، چراکه شاخص‌های فرهنگی در ورزش تنیده‌اند و می‌توانند در جهت رشد آموزش یا مانع روند گفتمان آموزشی باشند.

از لحاظ تأثیر شاخص‌های فرهنگی مرتبط در گفتمان ورزشی و انطباق با ویژگی‌های گفتمانی فوق براساس داده‌های این پژوهش می‌توان چنین تحلیل کرد که پاسخ‌دهندگان در جهت ارتقای سلامتی و ترویج فرهنگ ورزش گام برمی‌دارند. مربیان مختلف می‌توانند در بحث آموزش ورزش زاویه‌های دید متفاوتی داشته باشند. بنابراین زاویه دید مربیان کاملاً بر هم منطبق نیست و براساس همین زاویه دید متفاوت است که افراد به‌خصوص درمورد شاخص‌های فرهنگی ممکن است موضع‌گیری و سوگیری

متفاوتی داشته باشند و در فعالیت خود اعمال کنند. هدفمندی نیز طیف مختلفی را شامل می شود که از آموزش ورزش به منظور کسب درآمد تا ارتقای ورزش و سلامتی جامعه و ترویج گفتمان ورزش و فرهنگ ورزش و انتقال الگوها و شاخص های فرهنگی متغیر باشد.

پس گفتمان همواره در درون خود انرژی هایی را ایجاد می کند که سبب شکل گیری روی آورد نزد کنشگران گفتمانی می شود. همین روی آوردها هستند که مسیرهای متعددی را در درون گفتمان می گشایند. از جمله این مسیرها می توان به چالش های درون گفتمانی اشاره کرد. این چالش ها سبب شکل گیری قلمروهایی می شوند که هر یک می توانند در راستای مقاومت^{۱۰} در برابر دیگری و یا مماشات^{۱۱} با او حرکت کنند. در صورت مقاومت یک قلمرو در برابر قلمرویی دیگر لازم است که شرایط ایجابی تغییر کند و بر اثر ممارست^{۱۲} در برابر آن یا شرایط جدیدی جایگزین آن شود و یا اینکه مسیر حرکتی جدید بر روی گفتمان گشوده شود. در بعضی موارد مقاومت تا جایی پیش می رود که باعث فتح جدیدی برای کنشگر گفتمانی می شود. این فتح زمانی تحقق می یابد که یک باور جدید ایجاد شود و جای باوری کهنه را بگیرد (شعیری و همکاران، ۱۴۰۲).

گفتمان ورزشی نیز سبب شکل گیری روی آورد نزد کنشگران گفتمانی است و با اشراف بر شاخص های فرهنگی این گفتمان و توجه به آنها می توان به اصطلاح به فتح جدیدی برای کنشگر این گفتمان دست یافت و باورهای جدید خلق کرد. شاخص های فرهنگی از یک سو محدودیت هایی را در گفتمان ورزشی سبب می شود و از سوی دیگر با مرزبندی این شاخص ها و اشراف بر آنها می توان گفتمان ورزش را ارتقا بخشید. یافته های پژوهش حاصل حاکی از آن است نمی توان گفتمان ورزشی را بدون در نظر گرفتن شاخص های فرهنگی تحلیل کرد و آن را بهبود بخشید. هدف از پژوهش حاضر این است که با داده های میدانی از مربیان با تجربه حوزه ورزشی بدنسازی و فیتنس تأثیر شاخص های فرهنگی در گفتمان آموزشی ورزشی سنجیده شود که نتایج حاصله قابل تعمیم به سایر گفتمان های حوزه های ورزشی و غیرورزشی نیز هستند. پژوهش حاضر در عین حال به دنبال ارائه مدل و شیوه جدیدی برای تحلیل گفتمان کنش محور بود.

گفتمان کنش محور ورزشی مبتنی بر کنش، کنشگران (مربیان و ورزشکاران)، ارزش های مختص به خود و تغییر و تحول است. همانطور که شعیری اشاره دارد در نظام کنشی هر کنشگری دارای نقش مشخصی است که از ابتدا تا انتهای روایت و گفتمان در آن باقی می ماند. نکته دیگر اینکه رابطه

اتصال/انفصال در گفتمان‌های کنش‌محور دارای اهمیت بالایی هستند و کنش‌گر این نوع گفتمان در حال رسیدن به وضعیت جدید یا ابژه‌ای ارزشی هستند یا این وضعیت را از دست می‌دهند.

۶. نتیجه

گفتمان ورزشی گفتمانی کنش‌محور است و شامل عناصر کنش، ارزش، تغییر، اتصال و انفصال است. شاخص‌های فرهنگی بر فرایند کنش‌محور گفتمان ورزشی و کیفیت آن تأثیر گذار است و این اثرگذاری در پژوهش حاضر به اثبات رسید. پژوهش حاصل نشان می‌دهد اینکه آیا این مفهوم سنتی که گفتمان به‌طور خاص گفتمان کنش‌محور ورزشی فعالیت بدنی جهت و خنثی است و همواره مورد بحث و چالش بوده است پذیرفتنی نیست. براین اساس که شناخت و ارتقای ارزش‌ها شاخص‌های فرهنگی یک گفتمان می‌تواند بر گفتمان‌های دیگر هم تأثیر داشته باشد. در عین حال این دیدگاه که برای گروه‌های مختلف ورزشکاران باید انواع مختلفی از تجارب یادگیری موجود باشد با تعریفی از آموزش که آن را همگانی می‌داند و این‌که آموزش باید برای همه یکسان باشد همخوانی ندارد. یک چنین تعریفی می‌تواند دو امکان را برای مربیان به‌وجود آورد. آن‌ها می‌توانند به دنبال آموزش هم‌زمان ورزش و شاخص‌های فرهنگی باشند و یا تنها به دنبال ارتباط برقرار کردن با ورزشکاران و آموزش ورزش باشند. در واقع هر چه سطح ورزشکار بالاتر می‌رود گفتمان نیز از سطح ارتباطی فراتر می‌رود و وارد گستره‌های ادبی، اجتماعی، تاریخی و سیاسی می‌شود و بار اطلاعات فرهنگی ورزشکاران یا ورزش آموزان بالاتر می‌رود. نتایج کلی زیر از پژوهش حاضر قابل بیان است:

- ۱- ورزش و آموزش ورزش دارای گفتمان کنش‌محور مختص به خود است.
- ۲- گفتمان کنش‌محور مانند هر گفتمان دیگری دارای ویژگی‌های مختص به خود است.
- ۳- بخشی از شاخص‌های فرهنگی در گفتمان کنش‌محور مؤثرند.
- ۴- از بین شاخص‌های فرهنگی مطرح‌شده در این پژوهش تأثیر ارتباط کلامی و برنامه غذایی مورد تأیید و توافق تمام شرکت‌کنندگان در پژوهش است.
- ۵- لازمه یک گفتمان کنش‌محور موفق آگاهی از شاخص‌های مختلف فرهنگی در فرایند کنشی است.
- ۶- نظام گفتمانی کنشی ورزشی مؤثر و نتیجه‌بخش بیشتر انگیزشی و مجابی است تا واداری و تجویزی.

نظام گفتمانی کنشی ورزشی ماهیتاً بیشتر از نوع مجابی یا القایی و تعاملی کنش افقی است؛ یعنی به جای اینکه یک کنش‌گزار و یک کنش‌گر داشته باشیم دو کنشگر داریم که یکی مربی و دیگری ورزشکار است. در واقع مربی ورزشکار را به‌خصوص در کلاس آموزشی هم به صورت کلامی هم کنشی مجاب می‌کند تا حرکات ورزشی را جهت سلامتی و رشد بدنی به انجام رساند و این گفتمان بسته با نوع رابطه مربی و ورزشکار بیشتر مجابی است تا تجویزی. این فرایند را می‌توان به صورت شکل زیر خلاصه کرد: عملیات القایی ورزشی ← فرایند کنشی متأثر از شاخص‌های فرهنگی ← گسست یا پیوست با ابژه ارزشی ← ارزیابی نهایی

در واقع اشراف و احاطه به شاخص‌های فرهنگی پیوست با ابژه ارزشی را که سلامت و رشد جسم و جان است تضمین می‌کند و فرایند کنشی محقق می‌شود.

از عناصر و شاخص‌های مبنای گفتمان و مقوله فرهنگ، زبان و کلام است، هر چند گفتمان صرفاً محدود به زبان و کلام نیست. زبان به جهت این‌که ابزار ارتباطی و کنش بین افراد یک جامعه است و از سوی دیگر محصولی اجتماعی است، یعنی تفکرات و فرهنگ اجتماعی در آن بروز می‌یابد از عناصر مهم فرهنگی محسوب می‌شود. بنابراین اهمیت و تأثیر متقابل فرهنگ و زبان به عنوان دو عنصر پویا و همگرایی اجتماعی انکارناپذیر است. به‌طور مشخص ارتباط تنها شامل مقولات زبانی نیست. زبان شامل قراردادهای اجتماعی و ارزش‌های مشترکی است که فرهنگ جامعه‌ای را که به آن زبان صحبت می‌کنند می‌سازد. لحن و انتخاب واژگان و نحوه گفتار مربی در روند آموزش بسیار تأثیرگذار است.

بنابراین از آنجایی که گفتمان ورزش و فرهنگ توأمان است نادیده انگاشتن عناصر فرهنگی در گفتمان ورزشی موجب تضعیف فرایند کنش‌محور آموزش در گفتمان ورزشی می‌شود و با لحاظ کردن شاخص‌های فرهنگی در فرایند کنش، کنش‌گزار و کنش‌پذیر یعنی مربی و ورزشکار به تغییرات مطلوب سوق پیدا می‌کند. در عین حال دیدگاه افراطی و تفریطی در گستره آموزش مردود است و باید بین گفتمان کنش‌محور ورزشی و شاخص‌های فرهنگی بومی و ملی از گفتمانی درهم آمیخته (hybrid) بهره جست؛ یعنی استفاده و تلفیق شاخص‌های فرهنگ و ورزش. گفتمان کنش‌محور ورزشی پیوند نزدیکی را با فرهنگ دارد و شاخص‌ها و عناصر فرهنگی در گفتمان ورزشی مستتر هستند و در قالب گفتمان آموزشی ورزشی مفهوم‌سازی و منتقل می‌شوند.

۷. پی‌نوشت‌ها

1. norms
2. Cultural integration
3. Yuri Mikhailovich Lotman
4. identity
5. orientation
6. point of view
7. position
8. intention
9. Enonciation/ Enunciation
10. Assentiment/ Appeasement
11. Assentiment/ Appeasement
12. Insistence/ insistence

8. References

- Ahmadi Kalate Ahmad, Z. (2016). Study of narrative and non-narrative elements in sport newspaper discourse. *Language Art*, 1(1), 59–80. https://sportmedia.journals.pnu.ac.ir/article_5036.html?lang=en
- Arabnarmi, B. (2018). Sport development in TV; a study by discourse theory approach. *Communication Management in Sport Media*, 5(4), 53–62. https://sportmedia.journals.pnu.ac.ir/article_5036_570d41aaf1d85aa3e62ad6d9310cb20e.pdf?lang=en
- Asadi, M., Golfam, A., & Asghar Soltani, A. (2022). Metaphorical conceptualization in sports discourse of football in Iran through corpus approaches to critical metaphor analysis. *Sport Management Studies*, 14(73), 287–314. <https://doi.org/10.22089/smrj.2022.11802.3549>
- Banks, J. A. (Ed.), & Banks, C. A. M. (Ed.). (2010). *Multicultural education: Issues and perspectives*. Wiley & Sons Inc.
- Barnhill, C. R., Smith, N. L., & Oja, B. D. (2021). *Organisational behaviour in sport management*. Palgrave Macmillan, Springer Nature.

- Byram, M. (1997). *Teaching and assessing intercultural communicative competence*. Multilingual Matters.
- Carneiro, R. L. (1972). Cultural adaptation. In *The encyclopedia of the social sciences* (Vol. 3, p. 551). Macmillan.
- Ferdowsi, M. S., Veysi, E., & Hoseini, H. (2022). Speech act analysis of Iranian Pro League football coaches and team players depending on Austin and Searle's model. *Sport Management and Development*, 11(1), 1–22. https://jsmd.guilan.ac.ir/article_5738.html?lang=en
- Kaplan, S., & Langdon, S. W. (2012). Chinese fandom and potential marketing strategies for expanding the market for American professional sports into China. *International Journal of Sports Marketing and Sponsorship*, 14(1), 7–21. <https://doi.org/10.1108/IJSMS-14-01-2012-B002>
- Knapp, K., & Seidlhofer, B. (Eds.). (2009). *Handbooks of applied linguistics: Handbook of foreign language communication and learning*. Mouton de Gruyter.
- Panahi, M. H. (1997). Degargooni e Farhangi va Zaminehaye Nofooze Anasore Farhangee Biganeh [Cultural transformation and the contexts of the infiltration of foreign cultural elements]. *Farhang Journal*, 22-23, 115–140. <https://www.sid.ir/paper/434894/fa>
- Rabiei, F., Afroogh, F., & Afroozeh, M. S. (2023). Analysis of school sports discourse in Iran. *Research on Educational Sport*, 11(30), 107–138. <https://doi.org/10.22089/res.2022.11947.2211>
- Shairi, H. R., Mahmoodi Bakhtiari, B., & Sabzevari, M. (2023). *Dictionary of the world of meaning and semiosis*. Logos Publication. <https://www.iranketab.ir/book/108220-explanatory-culture-of-the-world-of-sign-and-meaning>
- Shairi, H. R. (2016). *Semiotics of literature: Theories and practices of literary discourse regimes*. Tarbiat Modares University.

- Taleghani, M., Someeh, Z. H., & Mohajeri, A. (2022). Analysis of the dominant discourse on women's championship sports in the country (with emphasis on the championship during of the 90 decade). *Quarterly Journal of Woman and Society*, 13(50), 151–168. <https://doi.org/10.30495/jzvj.2022.28496.3614>
- Vago, S. (1989). *Daramadi bar Theoriha va Modelhaye Tagheerate Ejtemaeey* [A survey of social change theories and models] (A. Gharavizad, Trans.). Jahad Daneshgahi Publication. (Original work published 1980)

